

Пролетери свих земаља, уједините се!

КОМУНИСТ

Информативни билтен УГ Комунисти Републике Србије

Број 11

25. мај 2016.
Београд

ЛЕНИН –
ЖИЛ,
ЛЕНИН –
ЖИВ,
ЛЕНИН –
БУДЕТ ЖИТЬ!

В.А. МАЯКОВСКИЙ.

БОРИМО СЕ ЗА ПЕТУ КОМУНИСТИЧКУ ИНТЕРНАЦИОНАЛУ !

ЛЕЊИНОВЕ ИДЕЈЕ И РЕВОЛУЦИОНАРНА ОСТВАРЕЊА КОЈЕ СУ ДОБИЛЕ СВОЈ НАЈПОТПУНИЈИ ИЗРАЗ И ПОТВРДУ У ПРВОЈ ВЕЛИКОЈ ОКТОБАРСКОЈ СОЦИЈАЛИСТИЧКОЈ РЕВОЛУЦИЈИ, СНАЖНО СУ ПРИСУТНИ ДАНАС У СВИМ ДЕЛОВИМА СВЕТА – ТИТО

Држава је машина за угњетавање једних од стране других. Ми смо ту машину одузели капиталистима. Том машином ћемо уништити сваку експлоатацију и кад на свету не остане могућност експлоатације – тек онда ћемо ту машину бацити у старо гвожђе. – Лењин

Диктатура пролетаријата јесте законом неограничена и на насиље ослоњена владавина пролетаријата над буржоазијом, владавина која ужива симпатије и подршку радних и експлоатисаних маса. – Лењин

Као што капитализам не може постепено да прерасте у социјализам, тако се ни синдикална свест не претвара аутоматски у револуционарну. – Лењин

Најдаље докле пролетаријат, остављен сам себи може да дође јесте синдикализам а то је распарчана свест о непосредним интересима радника, које се тичу њихових надница и дужине радног времена. – Лењин

Раднички покрет без комунистичке партије је буржоаски покрет. – Лењин

Партија политички васпитава радничку класу, заражава је нетрпељивошћу према капиталистима и према свим идеолошким отпадницима даје јој знање о односу свих класа и слојева према држави и влади и узајамним односима свих класа, тиме је освешћује, организује и политички води у револуцију и промену целокупног друштвеног поретка – Лењин.

Партију треба чистити од варалица, бирократизованих комуниста, колебљиваца и префарбаних мењшевика. – Лењин

Комунисти у коалицији не праве компромис, већ компромис прави коалициони партнер прихватајући комунистички програм без икаквих резерви. - Лењин

Вође успешно изведених оружаних револуција Мао Це Тунг, Тито, Хо Ши Мин, Ким Ил Сунг, Фидел Кастро... били су убеђени лењинисти.

Комунисти Србије као револуционарно марксистичко – лењинистичка партија чврсте југословенске оријентације бескомпромисно следи а тако ће чинити и у будућности Лењиново борбено учење и метод револуционарног рушења капитализма, као и изградње и одбране социјализма.

КОМУНИСТИ СРБИЈЕ

КОМУНИСТИЧКО-РАДНИЧКА ЛЕВИЦА СРБИЈЕ ТРЕБА ДА БУДЕ У ЈЕДИНСТВЕНОМ ФРОНТУ

Преко 30 година, а по некима и дуже, трају неспоразуми и фракционашке борбе међу бројним комунистичким и радничким партијама и удружењима у Србији. Крајње је време да се, користећи само као непосредан повод предстојеће изборе, у аргументованом, толерантном и другарском разговору, покушају превазићи лоши односи међу нашим партијама.

Држава Србија, никада није била у тежим политичким, економским, социјалним и безбедносним приликама. Политичко стање карактерише општи политички хаос под доминантним утицајем САД и водећих земаља ЕУ. Политички хаос се испољава кроз борбу за власт преко 85 регистрованих политичких странака и партија, при чему су поменуте партије и странке само модалитети једне те исте капиталистичке алтернативе. Србија је земља без суверенитета у потпуној политичкој и економској зависности од водећих капиталистичких земаља.

У економској и социјалној сфери имамо безнађе. Под ударом дивљег плачкашког либералног капитализма привреда је за последњих тридесетак година готово потпуно уништена. Фаворизује се плачкашка приватизација, радници су потпуно обесправљени. Незапосленост, нарочито младих и школованих људи, је један од најозбиљнијих проблема, а о стању у здравству и школству, као и у другим областима живота, да и не говоримо.

Међунационални односи такође нису добри. Толерише се нарастање клеронационализма, сепаратизма, рехабилитују се сарадници окупатора, у порасту су и други облици међунационалне нетрпељивости итд. Све наведене негативне политичке, економске и социјалне процесе, отворено или прикривено, подстичу и подржавају спољни политички фактори, предвођени од стране САД и водећих земаља ЕУ, а све у циљу потчињавања, поробљавања и плачке малих и неразвијених земаља у које спада и Србија.

Од разбијања СКЈ и СФРЈ деведесетих година прошлога века па до данас, **комунистичко-радничка левица**, која је већ деценијама изложена снажној антикомунистичкој пропаганди и сатанизацији комуниста, никако да консолидује своје редове, превазиђе унутрашње неспоразуме и узајамно оптуживање за грешке из прошлости и окрене се најважнијим задацима комуниста у времену садашњем и у непосредној будућности и да на тим основама остварује плодносну сарадњу и отвори пут ка уједињењу. Због лоших односа и разједињености у редовима комунистичко-радничке левике, њен утицај на друштвене токове у Србији је готово потпуно исчезао. **Највећи апсурд** је у томе што, у условима огромног незадовољства већине грађана постојећим стањем у земљи, комунистичко-радничка левица још увек, ни после 30 година агоније, није у стању да преузме **улогу авангарде у класној борби** експлоатисаних, обесправљених и понижених.

Предстојећи локални, покрајински и републички избори, још једна су прилика и непосредан повод да почнемо заједнички стварати услове како би се **коначно** на јавној политичкој сцени у Србији појавила **комунистичко-радничка левица у јединственом фронту као алтернатива** свим десничарским и социјал-демократским псеудолевичарским странкама и партијама, које заговарају капиталистичке друштвено-економске односе, улазак у ЕУ, а прикривено и у агресивни НАТО пакт. .

Уједињена комунистичко-радничка левица у Србији је могућа и представља **императив времена у коме живимо**, само под условом ако се престанемо бавити сами собом, ако престанемо са узајамним оптуживањем за грешке из прошлости и улогу истакнутих личности у тим грешкама и тако престанемо бити заробљеници прошлости. Ако се јасно **разграничимо** са свим модалитетима деснице и псеудо-левике. Ако престанемо са поделама на титоисте и стаљинисте и што је најважније, **ако нашу сарадњу и стварање услова за уједињење почнемо градити на задацима времена садашњег и непосредне будућности.**

Сигурни смо да би такав приступ најважнијим задацима комуниста данас, омогућио врло висок степен подударности политичких ставова и јединства у тражењу најбољих решења, уз подршку грађана који су нам наклоњени, за најважније проблеме са којима смо као друштво суочени, као што су:

1. У социјалној сфери:

-Борба за што повољнији материјални положај и друштвени статус, у условима дивљег либералног капитализма, експлоатисаних и незапослених радника, осиромашеног и експлоатисаног сељаштва, школоване и незапослене омладине, пензионера, инвалида рада, као и свих других угрожених, обесправљених и понижених;

2. У идејној области:

-Наш непосредни и стратешки циљ ће остати борба за рушење капитализма и изградњу социјализма, ослобођеног грешака из прошлости, а затим успостављање бескласног комунистичког друштва као крајњег циља;

-**Комунистичко-радничка левица** мора јасно да се профилише као **револуционарна Марксистичко-Лењинистичка партија чврсте југословенске оријентације**;

3. У оперативно-политичкој равни:

-Комунистичко-радничка левица је **резолутно против уласка Србије у ЕУ и НАТО** из политичких и безбедносних разлога, зато што ЕУ почива на капиталистичким друштвено-економским односима, чијих је 95% чаница у агресивном НАТО пакту као ударној песници светског империјалистичког поретка,

-У борби за очување светског мира, суверенитета међународно признатих држава и регионалне стабилности, комунистичко-радничка левица ће увек бити у фронту мирољубивих снага које се боре против оних који политичким, економским и војним притисцима угрожавају слободу и независност малих и неразвијених,

-Ми смо за равноправну економску сарадњу са свим земљама света, а нарочито са бившим републикама из периода СФРЈ, као и са другим земљама из окружења,

-Комунистичко-радничка левица Србије резолутно стоји на становишту да је КиМ интегрални део суверене Државе Србије. Међутим, сматрамо да се проблем КиМ може најуспешније и најправедније решити, као и многи други проблеми настали после разбијања СФРЈ, реафирмацијом величанствених југословенских идеја, јер само оне гарантују равноправност, слободу и суверенитет свих народа и народности у заједничкој држави.

4. У економској области:

-Обнављање и модернизација постојећих и изградња нових индустријских капацитета, без чега нема значајнијег привредног раста и подизања животног стандарда грађана,

-Развијње научноистраживачког рада у функцији јачања привреде и борба за што повољнију позицију на међународном тржишту знања,

-Модернизација и унапређење пољопривреде као наше најзначајније компаративне предности у односу на земље региона и шире,

-У развоју савремене научне организације рада, примена метода којима се обезбеђује материјална стимулација, морална мотивација и учешће запослених у одређивању услова рада и расподеле оствареногдохотка.

5. Све друге области живота, као што су култура, наука, образовање, спорт итд., такође, би морале бити у највећој могућој мери усаглашене са основним идејним и политичким ставовима комунистичко-радничке левнице.

Како приступити стварању јединственог фронта ?

1. У предходном тексту су исказани предлози политичких оцена о стању односа у свету и у нашој земљи и идејни и политички ставови, које треба још дограђивати и којих би требало да се придржавају припадници **Јединственог фронта комунистичко-радничке левнице**;

1. У предходном тексту су исказани предлози политичких оцена о стању односа у свету и у нашој земљи и идејни и политички ставови, које треба још дограђивати и којих би требало да се придржавају припадници Јединственог фронта комунистичко-радничке левице;
2. Треба одржати неколико састанака на којима би се усагласиле политичке оцене о стању и идејнополитички ставови о најважнијим задатцима Јединственог фронта комунистичко-радничке левице;
3. Након обављеног усаглашавања ставова приступити изради:
 - А. Закључака који би, након усвајања од стране надлежних органа постали обавезујући за све учеснике договора;
 - Б. Израда и усвајање Саопштења за јавност;
 - В. Мобилизација свих партија и удружења на извршавању и оживотворењу закључака из тачке А.

Нажалост, ни ова иницијатива комуниста Србије, као ни многе које смо у протеклом периоду покретали, није прихваћена од стране НКПЈ, као ни од стране КП која је ушла у коалицију са псеудолевичарском СПС.

Комунисти Србије

ПОСЛЕДЊИ ПОЗДРАВ ДРУГУ СТЕВАНУ МИРКОВИЋУ

Извештавамо све Комунисте у Србији, борце НОБ и све Југословенске патриоте да је дана 26.09.2015. године преминуо један од великана Комунистичког и Радничког покрета на простору Југославије генерал пуковник у пензији бивши начелник генералштаба ЈНА, оснивач СК-ПЈ и њен бивши председник друг Стеван Мирковић.

Смрћу генерала Мирковића изгубили смо једног од великана Комунистичког и Радничког покрета на простору Југославије и следбеника и борца за велике Југословенске слободарске идеје. Он је био један од ретких високих официра ЈНА који је остао веран заклетви који је дао

отаџбини СФРЈ.

Његова доследност у јавном заступању Комунистичких и Југословенских идеја остаће као путоказ и узор младим генерацијама како се треба борити против свих невоља са којима смо суочени у периоду дивљег пљачкашког либералног капитализма данас.

Као млад момак приступио је Партизанском покрету, прихватио комунистичке идеје и као једна од ретких јавних личности храбро их заступао све до краја живота.

Оснивач је Југословенског Центра Тито, где је годинама усмеравао активност на очувању лика и дела Маршала Тита.

НЕКА ЈЕ ВЕЧНА СЛАВА И ХВАЛА НАШЕМ ВЕЛИКОМ САБОРЦУ И ДРУГУ СТЕВАНУ МИРКОВИЋУ!

КОМУНИСТИ СРБИЈЕ.

ГРАЂАНИ СРБИЈЕ НАКЛОЊЕНИ КОМУНИСТИМА, ЗА РЕПУБЛИЧКИ ПАРЛАМЕНТ НЕМАЈУ ЗА КОГА ДА ГЛАСАЈУ

У највећој мери сопственом кривицом већ годинама, углавном, нема комунистичких и радничких партија и удружења на изборним листама за Републички парламент. На изборима учествују само политичке странке и партије грађанске и националистичке деснице или псеудолевице, које представљају само модалитете једне те исте **капиталистичке алтернативе**. Другим речима, на листи за Републички парламент, грађани наклоњени комунистима немају за кога да гласају, осим ако неки од њих не заузму погрешан став да треба од више лоших решења изабрати оно за које им се чини да је најмање лоше. Овакав став је неприхватљив из принципијелних разлога, зато што **комунистичко-радничка левица** мора увек имати јасну линију разграничења са свим модалитетима деснице и социјалдемократске псеудолевице и јасно се декларисати за **социјализам ослобођен грешака из прошлости**.

Могућност да комунисти и грађани који су им наклоњени, ипак, гласају на републичким изборима и да јавно саопште своју изборну вољу, а да при том остану верни својим политичким уверењима, јесте да допишу и заокруже „**КОМУНИСТИ**“ иако ће овакви гласачки листићи бити проглашени неважећим.

Када је реч о локалним изборима, Комунисти републике Србије треба, свуда тамо где за то постоје услови, да учествују на изборима за одборнике општинских скупштина. У том циљу су већ мобилисане Општинска организација којима ће бити пружена потребна помоћ са нивоа републике.

Препоручено је да, свуда тамо где за то постоје повољни услови, општинске организације комуниста Србије у Војводини истакну своје кандидате, по већинском систему, за покрајински парламент.

И овом приликом истичемо да је за комунисте и даље кључно питање: **Зашто комунистичке и радничке партије, удружења и покрети у Србији већ годинама не успевају да консолидују своје редове, да успоставе плодносну сарадњу, ослободе се сујетних фолираната и штеточина у својим редовима, пробију медијску блокаду и отворе пут ка уједињењу на ЈЕДИНСТВЕНОЈ ИДЕЈНОЈ ПЛАТФОРМИ ?**

Одговор на постављено питање коначно треба да дају сами комунисти и грађани који су им наклоњени.

Београд, 9.март 2016. год.
Комунисти Србије

КРТИЦЕ МЕЂУ КОМУНИСТИМА

Расловајвање међу комунистима почело је на 14. Конгресу СКЈ, пре свега на националној основи победом контрареволуционарних снага. Ови сукоби и размимоилажења унутар комуниста довели су до распада СКЈ и СФРЈ и до мирне предаје власти националистима диљем бивше Југославије.

У Србији од деведесетих до данас основан је велики број комунистичких и радничких партија међусобно подељених по разним основима. Најпогубнија је подела на Титоисте и Стаљинисте. Догматски ставови НКПЈ који демагошки верују да су они једини на исправном путу одбијајући позиве Партије „Комунисти Србије“ за уједињење комунистичких партија у Србији само је један у низу штетних деловања у комунистичком и радничком покрету. Последњи некоректан поступак НКПЈ је игнорисање предлога Комуниста Србије за стварање јединственог фронта комунистичких и радничких партија у Србији.

У данашњим условима највећу штету међу комунистима представља деловање оних партија које су јавно за Комунизам и Социјализам, а у пракси раде у интересу буржоазије или неразумно заступају догматске тезе у комунистичком покрету.

Оне кртице које у пракси раде за псеудо-левицу су највеће зло. Последњи пример псеудолевичарског понашања јесте приступање КП и председника Јошке Броза коалицији са СПС-ом.

Понашање КП и њиховог председника Јошке Броза, посматрано кроз чињеницу да је КП ушла у изборну коалицију са СПС-ом као типичном псеудо-левичарском партијом која се залаже за улазак у ЕУ чији су темељи капатизам, јасно говори, да је КП извршила издају комунистичких идеја.

Док се за понашање НКПЈ може рећи да је догматско и секташко зато што не пропуштају прилику да устврде да су они једина марксистичко-лењинистичка партија у Србији и то користе као разлог што не подржавају отварање пута ка уједињењу свих комунистичких и радничких пратија у Србији уз претходно усвајање јединствене идејне и политичке платформе и чишћење комунистичких партија од лажних комуниста и сујетних фолираната. Треба веровати да ће НКПЈ схватити да само уједињењем свих правих комуниста можемо задобити поверење грађана који су наклоњени комунистима.

У порасту је и велики број интернет партија, са предзнаком комунистички, оформљених од ко зна кога са циљем разводњавања комунистичког покрета.

Годинама уназад Партија „Комунисти Србије“ покреће иницијативу да се све КП и РП у Србији уједине уз претходно усвајање заједничке идејна платформе, међутим до сада та иницијатива, нажалост, није прихваћена.

Крајње је време да се коначно рашчисти ко су кртице у нашим редовима.

Дејан Јовановић

КАКО МОТИВИСАТИ МЛАДЕ ДА СЕ ПРИКЉУЧЕ КОМУНИСТИМА У БОРБИ ПРОТИВ КАПИТАЛИЗМА?

Овде и данас лоше је време и место за градити живот младог човека. Новија историја оставила је горак укус у свести свих генерација, али млади су ипак, као резултанта различитих фактора, завршили са најмање наде у џепу. У периоду тешке и изузетно исцрпљујуће борбе против глобалистичког непријатеља, малобројним комунистима неопходна је подршка младих нараштаја, нажалост, генерација изгубљених у времену, које нису имале прилику ни да буду сведоци онога доброг што је могло бити. То су генерације које су виделе само како лоше постаје горе.

И шта сада? Које потезе треба повући да би млади добили ону едукацију за коју су ускраћени? Како им показати да у својим рукама држе избор којим ће путем одавде, да није све тако детерминисано како се медији и незавидан систем школства свим силама труде да им представе? Које речи апела да крену у борбу за своју бољу будућност им упутити док се даве у незнању, политичкој незаинтересованости и културолошком незнању?

Као и обично, у сваком правилно постављеном питању налази се пола одговора. Насупрот систему школства који данас велича четницизам, а комунисте приказује као негативне историјске личности, једино што има смисла учинити је контраедукација. Организовање бројних трибина за младе са комунистичким темама, лепљење једноставних али делотворних пропагандних плаката на јавним местима, школама и факултетима би били неопходни, никако и довољни почетни кораци у овој борби за будућност. Младим људима се треба обраћати на њиховом језику, оном који ће разумети; стога и јесте важно допрети до вредне почетне неколицине младих комуниста, који би потом добар део овог посла преузели на себе, ширећи социјалну и бунтовну свест међу својим генерацијама. Уосталом, побољшање живота младих и јесте један од основних циљева комуниста у XXI веку; што више него јасно показује да млади људи и треба да теже да постану носиоци ове борбе.

Комунисти који памте Југославију морају разумети да имају нешто што данашњи омладинци никада нису имали, визију. Зато је потребно наоружати се стрпљењем и раумевањем у том подухвату завештања борбе за једнакост и социјалну правду и на наредну генерацију комуниста. Покажимо младима да имају за шта да се боре, поделимо своју визију.

Милан Стевановић

ЦРВЕНЕ РУЖЕ

Устани ти човече млади,
коме је достојанство,
изнад свега,
ти коме газда изнад главе,
не треба.
Устани, пробуди се,
и приђи нам друже,
да заједно вратимо,
изгубљене плаве зоре
и црвене руже.
Одбаци тај "Живот",
лажи, демагогије и суза,
јер живот је само један,
и понављања нема.
Устани, и буди свој,
угради се у темеље,
визије своје,
јер свака твоја и најмања пора,
сваки твој делић,
поштован бити мора.
Ово што живиш,
то није живот,
не дозволи више,
да тобом управља,
тајкун, капиталиста, и идиот.
Не дај да ти,
вређају интелигенцију,
да над тобом,
врше свакодневну пресију,
јер они немају,
на тебе тапију,
устани и реци им велико НЕ,
буди стварно свој,
јер ти ниси, статистика,
и само број.
Дигни главу, истури браду,
песницу стисни,
учлани се јер ми нисмо исти,
ми смо **КОМУНИСТИ**.

Небојша Кекановић

ОСНИВАЊЕ ЈЕДИНСТВЕНЕ КОМУНИСТИЧКЕ ПАРТИЈЕ У СРБИЈИ

Треба упорно стварати друштвену климу у којој би било могуће да комунистичке и радничке партије, удружења, покрети и друштвене организације које подржавају идеје комунистичко-радничке левице, као и остали грађани који су наклоњени комунистима, уједине своје снаге и приступе формирању јединствене комунистичке партије у Србији под именом:

ЈУГОСЛОВЕНСКА КОМУНИСТИЧКА ПАРТИЈА СРБИЈЕ (ЈКПС)

Зашто предзнак „југословенска“ ? Зато што су величанствене југословенске идеје једини прави пут за излазак из безнађа, у коме су се нашли југословенски народи и народности после разбијања СФРЈ. На путу обнове Југославије, на социјалистичким основама, ЈКПС мора одиграти авангардну улогу.

Назив „Комунистичка партија Југославије“, са којим је партија стартовала приликом оснивања 1919 године, идеално је изражавао југословенску одређеност, класну оријентацију и тежњу да партија делује као монолитна организација комуниста. Сви истакнути атрибути Партије, уз грешке и промашаје које је чинила у прошлости, оправдали су и у пракси потврдили правилност идејне, политичке и историјске оријентације КПЈ.

Промена имена Партије од КПЈ на СКЈ, иако није означила промену идејне и класе оријентације, јесте наговестила постепену конфедерализацију, која је на крају довела до разбијања и Партије и Државе. Појава различитих имена Партије, након разбијања СКЈ на 14 Конгресу и СФРЈ деведесетих година пршлого века (СК-ПЈ, ЈК, СКЈ, СКЈ у Србији, НКПЈ, КС, КПС, КПС-Верољуб Недељковић, КП, ПР, СКЈ-КПС и још низ других група са марксистичким и левичарским предзнаком), показала је сујетност, нездраве лидерске амбиције, збуњеност и несналажљивост најутицајнијих људи у руководствима новостворених бројних партија са комунистичким или радничким предзнаком. Сви досадашњи покушаји да се успостави сарадња и отвори пут ка уједињењу нису успели.

-Кључно је питање: **Како превазићи стање у коме близу петнаестак партија, удружења и покрета са комунистичким и радничким предзнаком у Србији, због међусобних неспоразума, блокирају заједничке активности, што има за последицу потпуно исчезавање утицаја комуниста на друштвене токове у Србији?**

Коначно бисмо морали одговорити на питање: Које су то друштвене снаге, унутар комунистичких партија, које блокирају плодносан друштвени утицај комуниста на однос политичких снага у Србији? Које су то друштвене снаге које се већ деценијама супротстављају изradi и усвајању јединствене идејне платформе као основе за отварање пута ка уједињењу у јединствену партију?

-Неспоразуми комунистичких и радничких партија у Србији, а слично је и у другим новоствореним државицама на југословенском простору, трају већ деценијама, који су почели још осамдесетих година прошлога века, а по некима и знатно раније;

-Први озбиљнији унутарпартијски неспоразум десио се још давне 1948. године поводом Резолуције ИБ, чије негативне последице су подела на титоисте и стаљинисте које и данас трају;

-Подела око питања на који начин је требало бранити Југославију и зауставити крвави грађански рат деведесетих година прошлога века;

-Подела на оне који са позиција идолопоклонства бране друга Тита или друга Стаљина и на оне који заступају принципијелан критички став по коме: **све што је било добро у прошлости треба реафирмисати а из грешака извући поуке;**

-Подела на оне који резолутно заступају став о неопходности разграничења са свим модалитетима деснице и социјалдемократске псеудолевице и оне који, отворено или прикривено, пактирају са туђим идејним ставовима.

Наведени узроци, као и бројне друге унутрашње и спољне неповољне околности, створили су стање у коме комунисти у Србији не успевају да превазиђу неспоразуме и поделе, личне сујете и нездраве лидерске амбиције.

Једини начин да се такво стање превазиђе, јесте да престанемо бити заробљеници прошлости и да се бавимо сами собом. Уместо тога треба да се окренемо задацима времена садашњег и непосредне будућности и на тим основама градимо јединство.

Први корак на путу усаглашавања идејних и политичких ставова, који би постали **обавезујући** за партије које желе да се уједине, јесте израда и усвајање:

ЈЕДИНСТВЕНЕ ИДЕЈНЕ И ПОЛИТИЧКЕ ПЛАТФОРМЕ ЈКПС чији нацрт гласи:

А. СТАЊЕ У ДРУШТВУ И НАЈВАЖНИЈИ ЗАДАЦИ КОМУНИСТА

1. Стање у Србији, карактеришу:

(1) Привредни колапс, велика незапосленост, тотална обесправљеност радника, сељака и других угрожених слојева друштва;

(2) Контролисани хаос на јавној политичкој сцени, уз доминантан утицај САД и водећих земаља ЕУ;

(3) Недостатак суверенитета и територијалног интегритета, као и многи други негативни процеси у свим областима живота, што је само део општег безнађа у коме се Србија налази већ деценијама;

2. Ни после 25 година, након разбијања СКЈ на 14. Конгресу, на јавној политичкој сцени у Србији нема усаглашеног политичког деловања комунистичких партија. Међу комунистичким партијама трају неспоразуми, поделе и фракционаштво, слаб утицај међу радницима и омладином, мала акциона способност, веома низак степен подмлађивања и пријема нових чланова, у значајном броју локалних средина нема општинских и градских организација комуниста итд.

3. Имамо експлоатацију и тоталну обесправљеност радника, у условима дивљег либералног капитализма. Због велике незапослености и других социјалних проблема долази до спонтаних масовних протеста, који се атомизирају и локално гасе јер нема комунистичке авангарде која би предводила штрајкаче. Зато, **уједињење комуниста није питање жеље или добре воље, већ је то ИМПЕРАТИВ времена у коме живимо, како би комунисти постали снажна авангарда у класној борби.**

4. Контрареволуција, која још увек траје, уништила је сва позитивна достигнућа периода социјализма. Нема више времена да се само филозофира и описује забрињавајуће постојеће стање, које се све више погоршава. Позитивне промене може иницирати и предводити само уједињена ЈКПС, очишћена од лажних комуниста, фолираната и штеточина;

5. **Основни предуслов** за успешан рад ЈКПС јесте **јасно идејно и политичко разграничење** са свим модалитетима деснице и социјалдемократске псеудо-левице, без чега није могуће отварање пута ка уједињењу комуниста;

6. ЈКПС се мора борити за рушење капитализма, за изградњу просперитетне и праведне државе са социјалним ликом, у којој ће владати култ рада и стваралаштва, а таква држава је могућа само у социјализму ослобођеном грешака из прошлости;

7. Платформа се мора заснивати на **Револуционарној теорији Марксизма и Лењинизма**, на Комунистичком манифесту и позитивним искуствима међународног комунистичког и радничког покрета, а нарочито на позитивним искуствима КПЈ/СКЈ. Само тако комунисти могу вратити углед који су некада имали, бити препознатљиви на јавној политичкој сцени и постати предводник у класној борби на страни угрожених слојева;

8. Наша борба има две фазе: (а) Оштра и аргументована критика постојећег стања у друштву и стварање повољне климе за револуционарни друштвени преображај и рушење капитализма, уз једновремену борбу за стално побољшање материјаних услова радника и њиховог друштвеног статуса; (б) После освајања власти изградња социјализма, који би се темељио на друштвеној, државној, задружној и приватној својини када она не угрожава темеље социјалистичких друштвено-економских односа, као и права радника и свих стваралаца нове вредности да одлучују о расподели вишка вредности;

9. Стратегија ЈКПС, када је реч о омасовљењу и организационом јачању, има два приоритетна задатка:

(а). Да се убрзано ради на стварању организација партије у свим општинама у којима се за то, акцијом комуниста, створе повољни услови;

(б). Комунисти морају бити учесници и предводници у класној борби радника, сељака, студената и пензионера. Мора се ићи међу раднике, изграђивати лик комунисте као угледног масовика, подстица-

цати на солидарност по угледу на класну солидарност из периода 1919-1941. Комунисти више немају право да буду само посматрачи, да прате како радници блокирају фабрике, пруге, путеве и штрајују глађу, да гледају како студенти заузимају факултете, јер њихова борба је и наша борба.

10. Није довољно само обележавати значајне датуме из наше историје и оплакивати СФРЈ са позиција југоносталгичара. Морамо бити **југофутуристи** и упорно доказивати да је борба за реафирмацију **југословенских слободарских идеја** најбољи пут да опет будемо слободни и равноправни и да вратимо свој државни суверенитет у оквиру заједничке југословенске државе, који смо имали за време СФРЈ;

11. У политичком деловању увек морамо полазити од интереса пролетера града и села и борити се за власт **РАДНИЧКЕ КЛАСЕ И РАДНОГ НАРОДА**. Класна борба ће се, у садашњим условима, нарочито оријентисати:

- на рушење капитализма,
- против пљачкашке приватизације,
- да наше фабрике раде и да наша омладина буде запослена,
- за људска и радничка права, за нови Закон о раду којим ће права радника бити максимално заштићена, квалитетну заштиту на раду, за синдикална руководства која ће истински штитити права запослених, а не да буду продужена рука власти, за сигуран откуп пољопривредних производа, за развијање заједничког живота итд.,
- за бесплатно школство и здравство,
- да млади добију стан и да постану субјекти развоја Србије,
- да пензионери после 40 година стажа живе достојанствено итд.

12. У ЈКПС нема места колебљивцима, фолирантима и профитерима. Морамо личним примером изграђивати **лик комунисте који је веран радничко-класном интересу**;

13. Материјална основа рада ЈКПС била би чланарина и добровољни прилози. Уједињењем би се сва покретна и непокретна имовина и финансијска средства објединила, али ни једна партија нема право да своје дугове, који су настали пре уједињења, унесе у ЈКПС;

Б. ЈЕДИНСТВЕНИ ИДЕЈНИ СТАВОВИ УЈЕДИЊЕНЕ ПАРТИЈЕ

1. **ЈКПС се профилише као револуционарна Марксистичко-Лењинистичка партија, чврсте југословенске оријентације, која не признаје резултате разбијања Југолавије и која се бори за њену реинтеграцију;**

2. **Основни задатак ЈКПС је борба за рушење капитализма, за власт РАДНИЧКЕ КЛАСЕ, за изградњу социјализма и бескласног комунистичког друштва као коначног циља;**

3. **Теоријска и идејна основа** је: Комунистички манифест, Научни социјализам, односно Марксизам и Лењинизам, при чему се према марксистичкој теорији треба односити активно и стваралачки, као према науци која се стално развија и обогаћује савременом друштвеном праксом, а не као збиру окамењених догми;

4. **ЈКПС сматра друштвену својину неприкосновеном основом за изградњу социјализма и комунизма**, при чему комунисти нису против приватне својине уопште, већ само против оне која представља основу капиталистичког система и експлоатације туђег рада;

5. **Јасно идејно разграничење ЈКПС са свим идејним концептима** који су, мање или више, на антикомунистичким позицијама и који настоје да **замуте линију јасног разграничења између истинске комунистичко-радничке левнице и свих модалитета деснице и социјалдемократске псеудолевнице**;

6. **Борба ЈКПС против свих појавних облика сепаратизма, национализма и других облика антикомунизма**, као и залагање за реинтеграцију у заједничку југословенску државу на социјалистичким основама, у АВНОЈ-евским границама;

7. **Комунисти морају бити свесни** да је данас један од најургентнијих задатака успостављање покиданих веза са радницима, сељацима, младима и свима онима који по свом социјалном статусу и политичком опредељењу гравитирају комунистима;

8. ЈКПС мора понудити јасне одговоре **у документима Конгреса уједињења**, који ће полазити од идејних ставова исказаних у **јединственој идејној платформи**, на сва отворена питања у свим областима живота, нарочито у сфери економске и социјалне политике, јер само тако можемо наоружати комунисте за класну борбу која нам предстоји;

9. Кључно начело ЈКПС у вођењу националне политике остаје примена принципа пуне равноправности народа и народности, али и најенергичнија борба против свих оних који злоупотребом принципа равноправности спроводе своје сепаратистичке, националистичке и разбијачке планове. Држећи се доследно истакнутог начела, комунисти ће увек бити у блоку оних друштвених снага које се доследно боре за равноправан заједнички живот свих народа и народности који живе у нашој земљи. За комунисте је разбијање Југославије контрареволуционарни акт који су предводиле сепаратистичке и националистичке елите ради остваривања својих разбијачких циљева. За њих су радници и грађани **коллатерална штета транзиције;**

10. ЈКПС је против уласка у НАТО пакт који представља ударну песницу агресивног светског империјализма, као и против уласка у ЕУ, чији темељи су либерални капитализам и у којој су преко 90% држава чланице агресивног НАТО пакта;

11. Сарадња са комунистичким и комунистима блиским партијама, на регионалном и светском нивоу, мора бити један од приоритета ЈКПС, при чему повезивања са комунистичким и комунистима блиским радничким партијама у бившим југословенским републикама има изузетан значај;

12. У међународним односима борба ЈКПС против свих облика економског, политичког, културног потчињавања и војног поробљавања, која се спроводи путем тзв. **глобализације**, којој ми комунисти супротстављамо **пролетерски интернационализам.**

13. ЈКПС ће предводити оне друштвене снаге које се ангажују на решавању егзистенцијалних и животних питања грађана. За такву активност на отвореној политичкој сцени, где ћемо се оштро конфронтирати са политичким противницима, у лику грађанске, националистичке и клерикалне деснице, као и социјалдемократске псеудолевице, **императивно се намеће потреба уједињења свих расположивих интелектуалних снага и кадровских потенцијала**, зато што ће се у реалном животу потврђивати вредност и исправност политичких ставова ЈКПС, њена акциона способност и привлачност, пре свега за младе школоване генерације, које трпе највећу штету од тзв. транзиције и глобализације;

14. Окупљањем марксистички опредељених интелектуалних снага, ЈКПС мора створити услове за озбиљан идејно-теоријски и научно-истраживачки рад у Партији, како би се добили прихватљиви одговори везани за прошлост, тако и за питања садашњости и будућности, као и за идејно образовање комуниста, а нарочито за **комунистичко васпитање младих;**

15. КОНГРЕС УЈЕДИЊЕЊА треба максимално искористити и као снажан подстицај за пробијање медијске блокаде, за промовисање комунистичких идеја и наших политичких ставова везаних за конкретна животна питања грађана, Информације о **уједињењу комуниста у Србији и стварања ЈКПС** треба да допру до најшире јавности и нарочито до оних поколебаних комуниста, који су се разочарали и пасивизирали баш због подела и издаја међу комунистима.

16. Комунистичке партије не смеју остати **заробљеници прошлости**, да се деле на титоисте и стаљинисте и да се баве саме собом. Комунисти треба да полазе од политичког става: **Све што је у прошлости било позитивно треба реафирмисати, а из грешака извући поуке.** То ће бити могуће само ако нам је увек на уму главни циљ наше борбе: **Рушење капитализма и изградња социјалистичког друштва.**

Светозар Маркановић

КОМУНИСТ - Информативни билтен УГ Комунисти Републике Србије
Београд, ул. 8. Црногорске бригаде бр. 6,
Тел/факс: (+381) 011 351 44 78; жиро рачун: 160-0000000330367-24
Дежурства у редкацији: понедељак, среда, петак 10:00 - 15:00

Главни и одговорни уредник Мр Светозар Маркановић
Редакција: Миклош Олајош Нађ, Драган Гаћеша, Миломир Анђић,
E-mail: komsrb@open.telekom.rs Web: www.komunistisrbije.rs

БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

Тираж: 2000 примерака Штампа: Д.О.О. "Штампа" Рума

КОНСТИТУИСАНА ОПШТИНСКА ОРГАНИЗАЦИЈА КОМУНИСТА СРБИЈЕ У ЉИГУ

На дан 20.06.2015.године је одржана конференција на којој је конституисан општински комитет Комуниста Србије у Љигу. Након отварања конференције којој је присуствовало око педесет људи, председавајући Мирослав Спасојевић је након отварања конференције поздравио све присутне а нарочито госте:

- Светозара Маркановића председника Комуниста Србије,
- Драгана Гаћешу председника статутарне комисије КС,
- Властимира Јевтића члана Председништва ЦК КС и
- Дејана Јовановића кандидата за члана ЦК КС.

Присутни су прихватили да дневни ред конференције буде:

Конституисање општинског комитета Комуниста Србије у Љигу што је Конференција једногласно усвојила. Затим је добио реч председник КС Светозар Маркановић, који је у свом кратком излагању поздравио присутне другове и другарице и пожелео им успешан рад у име Партије КС.

Упознао је присутне са програмским опредељењима Партије у оквиру чега је дао кратак опис негативних токова на простору Југославије и Србије који су почели разбијањем СКЈ на 14. Конгресу, а затим и СФРЈ у крвавом грађанском рату са великим људским жртвама, огромним материјалним губицима на простору читаве Југославије, а нарочито у Бих и Србији и стварањем марионетских државица од бивших република СФРЈ које служе интересима Западаних страних сила.

Свима нам је позато садашње жалосно стање у коме се данас налази држава Србија којој је за протеклих 30 година привреда потпуно уништена са огромним бројем незапослених и обесправљених радника, сељака и грађана, осим тајкуна и лопова. Све политичке партије које данас фигурирају на јавној политичкој сцени, парламентарне и ванпарламентарне, заправо су у служби страних господара које се залажу за Европску Унију, а прикривено и за улазак у Нато пакт. Другим речима, све те партије делују са позиција одбране пљачкашког дивљег либералног капитализма и служе страним господарима. Једина алтернатива поменутих партијама могу бити само Комунисти који се боре за рушење капитализма и за стварање просперитетне и социјано-праведне социјалистичке државе ослобођене грешака из прошлости. За такву државу треба да се боре сви грађани Србије који су у протеклих 30 година сведоци суноврата у коме се Србија налази и који треба да се придруже Комунистима у борби за заустављање негативних токова у свим областима живота.

Комунисти Србије већ годинама покушавају да уједине неколико малих комунистичких партија које у данашњим условима тако расцепкане не остварују готово никакав утицај на друштвене токове у Србији. Зато је данас императив ујединити све комунистичке партије у Србији и обезбедити подршку радника, сељака, омладине, пензиоера и свих грађана који су наклоњени Комунистима како би се уједињеним снагама зауставио суноврат у коме Србија данас живи и отворила перспектива за истински друштвени прогрес у интересу свих грађана Србије. За извршење таквог величанственог задатка треба да се ангажује и општинска организација КС у Љигу.

Председник статутране комисије КС друг Драган Гаћеша у свом излагању је поздравио присутне и укратко их упознао са правима и обавезама које прописује Статут КС. Нарочито је нагласио да Комунисти Србије чувају идејну чистоту Партије и доследено спроводе програмска начела Партије на свим нивоима, укључујући општинске комитете и све чланове партије као што је општинска организација КС у Љигу.

Нарочито је скренуо пажњу да Комунисти Србије у свом практичном дневно-политичком деловању своју идејну чистоту бране тако што ће се увек јасно разграничавати са деловањем оних појединаца међу комунистима који су склони, свесно или несвесно, пактирању са туђим идејним концептима као што су сви модалитети грађанске и националистичке деснице и социјалдемократске псеудо левице. То ће бити могуће ако се Комунисти придржавају моралних и идејних начела чије исходиште је револуционарни Марксизам и Лењинизам.

Друг Властимир Јевтић члан ЦК КС је у свом кратком излагању скренуо пажњу на један од изузетно важних задатака свих комуниста у Србији без обзира у оквиру које фракције данас делују да је крајње време да се комунисти коначно дозову памети, односно да без уједињења тешко да можемо остварити неки значајнији друштвени утицај. Зато једновременно организационим и кадрвоским јачањем појединачних партија морамо приступити све плодноснијој конкретној сарадњи како бисмо што пре створили друштвену климу која би ишла у прилог идејама за које се ми Комунисти залажемо.

Друг Мирослав Спасојевић новоизабрани председник општинског комитета КС у Љигу у свом излагању је као одличан познавалац садашњег политичког, економског, социјалног и општег стања у Љигу дао сликовито упоређење Љига у периоду социјализма и Љига данас, из кога се сликовито види какав суноврат је доживео Љиг падом социјализма у свим областима живота. Слична оцена важи и за већину општина у Србији. Примера ради за време СФРЈ у привреди Љига било је запослено 4600 радника, а данас у тој истој капиталистичкој привреди ради 180 људи, од којих 126 не прима плату. Од 1990. Године почела је пљачкашка приватизација која је уништила привреду Љига. Уништене су фабрике као што су Ливница, једина фабрика кандираног воћа у Европи, земљорадничка задруга, предузеће Суворбор, хотел Љиг итд.

Полазећи од описаног, готово катастрофичног стања, треба дефинисати шта ће новооснована организација КС понудити грађанима Љига као приоритете свог деловања у области привреде, обнављања инфраструктуре Љига и околних села и унапређења живота у свим областима. Сматрамо да је питање солидарности међу људима која је у протеклом периоду била значајно заповстављена, врло важно питање којим се морамо бавити. Неопходно је обезбедити просторије у којима ће се окупљати комунисти и симпатизери. Такође је предложио да представници свих села из општине Љиг буду у саставу комитета. Када је реч о задацима који имају апсолутни приоритет, онда је свакако на првом месту стварање једног здравог и снажног језгра Комуниста Србије у Љигу, како бисмо били у стању да што пре помогнемо осиромашеним и неорганизованим грађанима. Морамо поћи од тога да ће највероватније локални избори бити крајем ове или почетком идуче године за које морамо бити благовремено оспособљени и организовани. Све што будемо радили мора бити у функцији побољшања живота грађана Љига, али и целе Србије. Морамо оштро и аргументовано критиковати све слабости ненародне власти коју данас чине представници свих парламентарних партија. Једина алтернатива овим ненародним партијама треба да будемо, ми Комунисти, наши симпатизери и сви незадовољни грађани, како бисмо зауставили суноврат и усмерили друштвене токове ка бољитку, како у Љигу тако и у читавој Републици Србији.

Конференција је једногласно изабрала Општински комитет Комуниста Србије у Љигу од 14 чланова. За председника је изабран друг Мирослав Спасојевић-Ђоса, За потпредседника је изабран друг Радован Живановић-Рака, За благајника је изабран друг Вукосав Дашић-Вуле.

ИНФОРМАЦИЈА О АКТИВНОСТИ КОМУНИСТА У СУБОТИЦИ НА ПРИПРЕМАМА ЗА УЧЕШЋЕ НА ИЗБОРИМА 2016. ГОДИНЕ

Почев од првих вишестраначких парламентарних избора па до ових у 2016. години комунисти из Суботице су под различитим називима учествовали на свим локалним изборима, два пута на савезним и републичким и више пута на покрајинским по већинском систему. Нажалост, на овим изборима 2016. године за скупштину града Суботице као ни за скупштину АП Војводине ми нећемо учествовати.

Иза нас је пуно активности, напора и уложеног рада, одобравања и симпатије од стране грађана и због тога смо, нарочито у прошла два месеца, радили на томе да ГК КС из Суботице организовано и припремљено уђе у борбу за гласове грађана Суботице. Избори су прилика да се све оно што смо урадили за протекле четири године надогради тиме да комуниста буде одборник у Скупштини града, јер бисмо на тај начин могли урадити на реализацији наших циљева и програма највише у интересу социјално угрожених грађана.

У периоду од 2004. до 2008. године смо заједно са Зеленима имали три одборника у Скупштини општине под називом "Да Суботици сване". На задњим локалним изборима 2012. године смо под називом ГГ "Солидарност", која је била радничко-грађанска варијанта са великим залагањем комуниста и изборним програмом аутентичне радничке левице добили смо 1.012 односно 1,15% гласова изашлих бирача.

Коалиција – да или не?

Већ крајем 2015. године наша идеја је била да на локалне изборе изађемо у коалиционој варијанти: Комунисти Суботице, Комунистичка партија (Јошка Броз), УГ СУ „Солидарност“ и Левица Србије – сви из Суботице (ГК и ГО).

Недељно или двонедељно су одржавани састанци на којима се преговарало, на које смо ми делегирали два представника. Нама или Удружењу грађана Суботице „Солидарност“, у чијем раду активно учествујемо, за заједнички наступ на изборима обратиле су се следеће политичке партије: СПС, ДСС, Двери, Мађарски покрет, „Доста је било“, Левица Србије, КП Јошке Броза, Покрет за преокрет. Из ових активности резултирало је:

1. На састанцима УГ СУ „Солидарност“ је на основу позива наведених пол. партија оцењено да смо у истој ситуацији као и радници и грађани: четири године нисмо им били потребни, а сада им требамо да би могли да кажу: „Ево радници и незапослени нас подржавају и зато гласајте за нас!“. Као друго, оцењено је да све ове као и друге пол. партије на власти нису уопште адекватно реаговале или су нас маргинализовале када смо ми тражили њихову подршку и помоћ за санкционисање пљачкашких приватизација. На основу тога је УГ СУ „Солидарност“ на састанку ИО и на јавној трибини одржаној 5. марта 2016. године заузело став да не иде на изборе и да не подржи ниједну пол. опцију.

2. Са КП Јошке Броза сарађујемо више година и са више њених чланова имамо другарске односе. Нас је децембра 2015. године са потпредседником Андријом Старим посетио и Јошка Броз, са предлогом да са њиховом организацијом идемо на изборе – што је била и наша намера, као и жеља њихове организације у Суботици. Њихова организација је заједно са СПС-ом на изборима за месне заједнице у Бајмоку (9.000 становника) освојила у скупштини МЗ 4 мандата (2+2). Почетком марта месеца они су нас обавестили да је њихово више руководство договорило заједнички наступ са СПС-ом за излазак на изборе на свим нивоима.

3. Левица Србије има иницијативни одбор у Суботици, али се нису још конституисали нити формирали градску организацију. До сада су издали више саопштења и ништа више од тога. Ми смо им помагали да организују добро посећену трибину (око 130 присутних) на којој је говорио Борко Стефановић. Навели су да би они платили оверу потписа (потребно је минимум 800 потписа) и да су им пришли млади људи и неки професори са Економског факултета у Суботици.

Ставови о ванредним републичким, и редовним покрајинским и локалним изборима

- Ови избори ће по свој прилици бити још/већ (не)виђени циркус, у којем ће се, не би-рајући средства, борити за власт по сваку цену. Тамо где СНС није на власти настојаће да је задобије, тамо где је на власти гледаће да је ојача у учврсти, самостално или у коалицији са комби партијама. Политичка сцена у Србији клизи ка једнопартијском систему, гушењу плурализма мишљења и утеривању страха у људе да "неће добро проћи ако не гласају за СНС".
- У изборној кампањи већ се износи сва прљавштина о "оним другима", као што већ бива у борби за власт. Нема разговора ни промишљања о томе какав је положај радника-стваралаца у Србији, шта се променило (на боље) у ових 25 година у нашим животима, има ли наде за бољу перспективу да живимо од свог рада, или ћемо живети од обећања или од припадности некој од партија на власти?
- У Србији је оштра супротност између стварног и виртуелног живота. Уз помоћ власти један број медија улепшава стварни живот и неистинито приказује то који су стварни резултати рада ове власти (2 или 4 године). То је завођење људи (демагогија) да нам је боље него што мислимо и осећамо на сопственој кожи!
- Аутентична радничка левица је раздробљена (класе нема), постоје слабе, мале организације КП или РП, покрети леве оријентације, има 25.000 (!) синдиката. Нема јединственог наступа, уједињења свих левих снага, да би борба за експлоатисане раднике и социјално угрожене раднике била ефикаснија. За то време носиоци крупног капитала се међусобно повезују, јединствено наступају, државни органи их уједињују и неолибералним законима стварају услове да максимализују своје профите за изношење из Србије. Интерес капитала се представља као приоритет државе, под паролом "требају нам стране инвестиције" или "запослићемо 100 – 1000 људи". По коју цену рада и по каквом закону – то није битно. Ако је у Србији добро, зашто се још јачим темпом наставља исељавање младих, високо образованих и стручних кадрова у иностранство.
- У Србији нема борбе против корупције. Ниједна од 21 приватизације чије преиспитивање је тражила Европска унија није процесуирано и окончано на суду, а камоли остале пљачкашке приватизације широм Србије. Од недавно 80 ухапшених, у Суботици није нико, нити је процесуиран за пљачкашке приватизације, а хиљаде радника је избачено на улицу из "Север"-а, Агрокомбината, Азотаре, "Зорке", "29. новембра" и других фирми. Незаконитости у приватизацији се чак настављају, за шта је добар пример "Агросеме – Панонија" (АД за дораду семена) из које је 1. јануара 2016. 50 радника "пслато на списак" НСЗ.
- Од 67 одборника у Скупштини града њих 37 је за четири године променило по једну до три партије, само због радног места и бољег профитирања. – што је доказ да изабрани "народни" посланици не брину о народу већ о себи.

Ми у ГК КС у Суботици сматрамо да је за нас поражавајуће и није добро што нисмо у могућности да изађемо барем на локалне изборе. То налаже:

1. да се изврши темељна анализа узрока томе што комунисти у Суботици нису изашли на изборе у 2016. години;

2. да се по детаљном акционом плану урадити све, првенствено на омасовљавању чланства, да би се организација оспособила за излазак на изборе у 2020. години;

3. да се до 24.04.2016, у току изборне кампање, у пропагандним акцијама процењује и делује у складу са нашим програмом, под слоганом: "Немамо за кога да гласамо". Комунисти у Суботици наставиће своје редовне активности у реализацији годишњег програма рада и припреме за обележавање 1. маја, празника радничке борбе.

Суботица, 10.03.2016. године

За ГК КС Суботица:
Јо Иштван
Олајош Нађ Миклош

ПОРУКА ДРУГУ ФИДЕЛУ

Порука другу Фиделу.
То је порука човечанству.
То је порука онима који имају памет и достојанства.
Онима који још увек могу да спасу свет од капиталистичке немани.
Многи су били визионари...
Многи су били револуционари...
Друг Фидел један је од ретких револуционара који су успели да реализују највиши изазов Марксове револуционарне мисли:
„Истинска теорија је свест праксе која мења свет“.
El Comandante и његови другови учинили су да је Револуција постала начин мишљења, начин борбе, начин живота...
Liberté, Égalité, Fraternité.
Идеали револуционарног хуманизма.
Да ли је друг Фидел последњи Велики Револуционар?
Да ли ће и после његовог одласка Куба бити Светионик Револуције чија светлост обасјава свет и буди наду потлаченима у слободу?
Хоће.

Љубодраг Симоновић
Београд, Србија

ЗАХВАЛНИЦА / ZAHVALNICA / KÖSZÖNET ИДИ САБО

Драга наша Ида, твоји другари-це, пријатељи и грађани Суботице од срца Ти честитају стоти рођендан и желе Ти добро здравље.

Захваљујемо Ти се на свему што си урадила у развоју радничког покрета, у Народноослободилачкој борби и антифашистичком покрету, у изградњи самоуправно социјалистичке, независне и несврстане Титове – наше Југославије!

Хвала Ти што си ликом и делом доказала и указала да само живот и рад у братству-јединству, заједно обезбеђују живот по мери Човека, просперитет Суботице, Војводине, Србије, Југославије и свет за људе без насиља.

Хвала Ти што смо и данас заједно у непрестаној борби и што нас бодрим речима: "Борити се мора"!

ИДА, Ти си вишедеценијским радом показала како се комунисти морају борити у свим временима...!

Комунисти Србије из Суботице
Суботица, 06.07.2015.

ГО Друштво за истину о НОБ
и Југославији из Суботице

Центар – Тито – Központ

ХЕРОИНА СЛОБОДАРСКЕ СРБИЈЕ

Све су јача исконска схватања и на овим нашим просторима да без поштовања прошлости нема ни сигурне будућности. Правило живота је у задњих петнаестак лета поништавано захваљујући идеолошким реваншистима и заговорницима историјског прекрајања. Тако су у заборав утерана и многа слободарска дела по којима смо препознавани и уважавани у планетарној антифашистичкој коалицији којој је, народно-ослободилачка партизанска борба чију седамдесетпетогодишњицу управо ове 2016. прослављавамо, Србија приложила немерљив допринос. У поплави рехабилитовања колабораната из Другог светског рата мало је сада или готово нема места за истинске победнике, па због тога радује кад се појави на медијској сцени, посебно београдској, макар у писмима читалаца истина о времену херојства. Због тога и преносимо писмо Драгана Угарчина из Чачка. „Ових дана, тачније у недељу 17. јануара, навршава се 20 година од када нас је напустила др Саша Божовић. Преминула је 1996. године у Београду, а сахрањена у селу Лисовић код Барајева. Рођена је 4.августа 1912. године у свештеничко-официрској породици Магазиновића из Београда. Завршила је медицински факултет и удала се за колегу др Борислава Божовића. После бомбардовања Београда 6. априла 1941. са супругом бежи у Подгорицу, где супруг ступа у НОР, а Сашу хапси италијанска војска и одводи у логор у Албанију, где рађа девојчицу којој је дала име Долорес по познатој шпанској револуционарки Долорес Ибарури. Каснија мајка и дете бивају размењене са италијанским официрима и

стижу у Црну Гору где их дочекује супруг, али и Блажо Јовановић, организатор устаника. Саша се са маленом Долорес приључује НОР-у као ратни лекар. Све што је преживела у ратним годинама описала је у књизи „Теби, моја Долорес“. Посвећену кћерки која је настрадала крај Неретве од мрза док је млада лекарка помагала рањеним борцима. Док је обављала дужност ратног лекара напали су је четници. Том приликом је убијен Бошко Буха и возач камионета Радан, док је Саша била рањена. У ослобођеном Београду, од јесени 1944, прихватила се нових обавеза, збрињавала ратну сирочад, организовала рад народних кухиња. Касније ради на ВМА на месту начелника грудног одељења и заменика управника. По одласку у пензију посећује многе градове по Југославији, често у друштву са Јаром Рибникар и глумицом Ружицом Сокић која је говорила делове из књиге „Теби, моја Долорес“. Саша Божовић је објавила још шест књига са темом ратних година. Друштво „Др Саша Божовић“ обележиће годишњицу њене смрти. У припреми је четврти зборник песама и кратких прича „Стазама љубави“, а покренута је и иницијатива преко општине Врачар да се на кући у Београду (на углу Лењинградске и Тополске – прим.уред.) где је Саша живела постави пригодна спомен плоча. Саша Божовић је Милунка Савић Другог светског рата. Милунка се борила с пушком у руци, а Саша је спасавала рањене борце од смрти“.

Аутор текста Димитар Влахов

ЗА ОФАНЗИВНИЈУ ДРУШТВЕНУ УЛОГУ СУБНОР И ДРУШТВА ЗА ИСТИНУ О НОБ И ЈУГОСЛАВИЈИ

О историјском преврату, до кога је дошло у Југославији деведесетих година прошлог века, већ је изречено и написано обиље различитих и супротстављених политичких оцена. Исти став важи и када је реч о најважнијим актерима, спољним и унутрашњим, поменутих трагичних догађаја. Разлог за то је отворена или прикривена идеолошка и национална пристрастност аутора као савременика и судионика драматичних историјских збивања, која су имала све карактеристике контрареволуције и која су променила однос снага у Европи и Југославији на штету социјализма.

Под налетом снажне антикомунистичке пропаганде и сатанизације комуниста, поражене снаге из Другог светског рата чине све да се **кривотвори историја** и да се затру трагови СЛАВНЕ АНТИФАШИСТИЧКЕ НАРОДНО-ОСЛОБОДИЛАЧКЕ БОРБЕ И **СОЦИЈАЛИСТИЧКЕ РЕВОЛУЦИЈЕ**, као и сва позитивна достигнућа четрдесетпетогодишњег периода социјалистичке изградње.

У предходним текстовима ове књиге већ је много тога написано о поменутих догађајима, укључујући и улогу бројних политичких и друштвених организација, међу којима нарочито о СУБНОР-у и ДРУШТВУ ЗА ИСТИНУ О НОБ И ЈУГОСЛАВИЈИ. Зато ћемо овде само кратко подсетити на неколико чињеница о раду и испољеним слабостима ових друштвених организација:

1. Разбијањем СКЈ и СФРЈ разбијен је и јединствени Савез бораца Југославије на републичке организације, чија руководства су постепено своје деловање прилагодила руководством новонасталих марионетских државица, које служе интересима страних господара. Неколико година касније, формирано је и Друштво за истину о НОБ и Југославији које, такође, нема јасну линију разграничења са западним центрима моћи, на челу са САД и водећим земљама ЕУ;

2. Када је реч о чувању успомена на НОБ и обележавању значајних датума из наше историје везане за овај период, као и борби за одбрану истине о НОБ и Југославији, тешко да би се могао ставити неки озбиљнији приговор на рад СУБНОР и ДРУШТВА ЗА ИСТИНУ О НОБ и Југославији, Другим речима, те активности треба интензивирати и наставити;

3. Зашто СУБНОР и ДРУШТВО ЗА ИСТИНУ О НОБ и Југославији редукује НОБ и **СОЦИЈАЛИСТИЧКУ РЕВОЛУЦИЈУ** на **огољени антифашизам**? Зар би била могућа СФРЈ да није за време НОБ једновременно изведена и **социјалистичка револуција**? Значи ли то да се СУБНОР и Друштво за истину о НОБ и Југославији одричу позитивних достигнућа периода СФРЈ, чији темељ су били **социјалистички, самоуправни друштвено-економски односи**?!

4. Зато, СУБНОР и ДРУШТВО ЗА ИСТИНУ О НОБ и Југославији, као и све друге друштвене организације, које доминантно позитивно оцењују НОБ и период социјализма треба, не само да афирмативно говоре и пишу о НОБ већ да се залажу и за реафирмацију слободарских југословенских идеја и обнову Југославије на социјалистичким основама, ослобођеним грешака из прошлости.

5. **Комунисти** би требало да предложи СУБНОР-у и Друштву за истину о НОБ и Југославији, као и другим друштвеним организацијама које подржавају идеју реинтеграције Југославије, да у будућем раду коригују и прошире своју **програмску оријентацију** у складу са политичким ставом изложеним у претходној тачки 4;

6. Ако и даље изостаје наше настојање да одбрану истине о НОБ и Југославији ставимо у функцију **реинтеграције Југославије**, онда одбрана истине о СФРЈ остаје сама себи циљ, што је потпуно бесмислено и штетно. У такву замку су већ упали неки од југоносталгичара који, можда и несвесно, наседају причама отворених или прикривених антијугословена који су и сами учествовали у разбијању Југославије, по којима је са Југославијом свршено за сва времена, па нам остаје само да оплакујемо и чувамо успомену на ту некада **једну од најлепших држава на свету**.

7. Ми комунисти смо, за разлику од југоносталгичара, непоколебљиви **југофутуристи** који чврсто верују у **слободарске југословенске идеје**. То је једини начин да садашње **марионетске државице без суверенитета**, са простора Југославије, вишеструко повећају суверенитет као **јединствена југословенска држава**, као што га је некада имала СФРЈ.

8. Сви добронамерни југословенски опредељени људи, а нарочито они који доминантно позитивно оцењују период НОБ и социјалистичке револуције, четрдесетпетогодишњи период изградње самоуправног социјализма, своје залагање за **одбрану истине о НОБ и Југославији** треба, оранизованије и офанзивније, да ставе у функцију **постепене добровољне обнове Југославије, као заједнице равноправних народа и народности**.

Београд, 17. августа 2015. године.

Пише Светозар Маркановић

ИЗАШЛА ЈЕ ИЗ ШТАМПЕ НОВА КЊИГА ПОД НАСЛОВОМ САЗРЕВАЊЕ

(Аутор књиге је Светозар Маркановић,
Председник Партије Комунисти Србије).

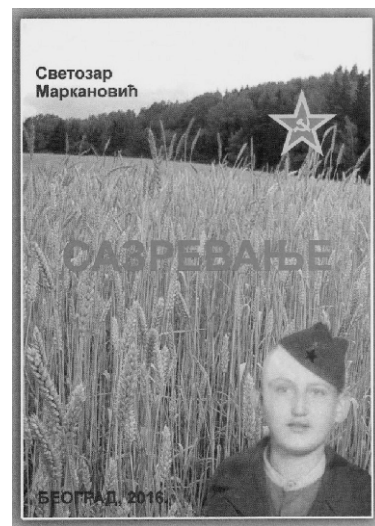
Књига представља избор 45 од укупно 150 текстова објављених у електронским и штампаним медијима за последњих тридесетак година. Текстови су писани различитим поводима и у различита времена. Књига носи назив САЗРЕВАЊЕ, зато што се из свих 150 текстова које сам раније објавио, а нарочито из текстова које објављујем у овој књизи види мој напор да се пронађу прихватљиви одговори и политичке оцене које полазе од комунистичких идејних ставова, за дату историјску ситуацију кроз коју смо као друштво пролазили. То је једновременно била и нека врста мог сазревања као човека и комунисте. Главни циљ књиге је покушај да се допринесе тражењу одговора на два, по мом уверењу, најзначајнија питања:

1. Шта су биле кључне слабости и грешке КПЈ/СКЈ које су, поред осталих изузетно неповољних и унутрашњих околности, довеле до разбијања СКЈ и СФРЈ?

2. Шта треба да буду тежишни задаци комунистичко-радничке левице у Србији и на целом југословенском простору, у времену садашњем и у непосредној будућности?

У обајављеним текстовима дато је обиље политичких ставова којима се покушава одговорити на предходна два питања.

Намера је да се путем организовања неколико промоција разговара о бројним питањима која су у књизи покренута.

Аутор

ПРОМОЦИЈА АМЕРИЧКОГ НЕОФАШИЗМА

Најбогатији американац и неофашиста Бил Гејтс изјавио је да ће помоћу вакцина, чију је производњу финансирао, елиминисати милијарду људи са планете!

Комунисти Србије упорно презентују, а то ће чинити и убудуће, став да су носиоци неофашизма данас САД и најмоћније државе ЕУ. На ТЕД-ековој трибини „О животној средини“ 24.07.2015. године, амерички милијардер и олигарх Бил Гејтс обнародовао је без трунке срама, пред бројном публиком, монструозни план о смањењу популације на планети за милијарду људи. То ће бити учињено помоћу дечијих вакцина које ће бити поклоњене сиромашним државама, а у чију је производњу као донатор своје милијарде уложио Бил Гејтс. У спровођењу овог плана чврсто се рачуна на кооперативност поданичких влада.

Поредећи се са нацизмом, неофашизам данас има много монструозније и погубније планове по људски род и планету користећи перфидне методе за убијање људи као што су: вакцине, штетни лекови, профитабилна медицина, глад, затровани прехранбени производи, нове и старе болести, дрога, стрес итд. Неофашистички теоретичари, политиколози и многи интелектуалци оправдавају овакве планове гнусном терминологијом као хумане, да се користе ненасилне методе да би се спасила планета од пренасељености и да је идеал 1 милијарда људи на земљи, а не седам као што је данас. Када помињу ненасилне методе, намерно заборављају да су САД од 1945. године до данас бомбардовале 25 држава и побиле преко 20 милиона људи и у тим ратовима нису ни мало заостајали у зверствима за Хитлеровим нацистима. Према истраживањима међународне организације ФАО при УН, пољопривредна производња данас може да прехрани 20 милијарди људи. Дакле, није пренасељеност проблем планете, већ неправедна расподела хране и осталих добара, што се неће моћи променити док се не буде срушио

Пише Драган Гаћеша

капитализам који користи неофашизам за одржање буржоазије на власти. Додајмо, када би САД свој војни буџет употребила за општедруштвене сврхе, целокупно становништво планете би живело у благостању. Комунисти Србије упозоравају да капитализам као систем захвата све већа криза и самим тим ће САД и водеће земље ЕУ користити све драстичније и деструктивније неофашистичке методе против људи у интересу буржоазије.

Скупштина Србије је ове године донела Закон о обавезној вакцинацији деце по налогу САД и ЕУ. Питамо се које ће вакцине добити наша деца? Поданичка власт у Србији је у многим сегментима много нехуманија од својих налогодаваца. Новопечени српски дивљи либерални капитализам најгоре врсте је смањио број грађана за 600.000. У време СФРЈ били смо једна од најздравијих нација на свету, а сада смо једна од најболеснијих. У СФРЈ деца нису оболевала од карцинома, а данас само у Обреновцу 17 деце је обоблело од леукемије, а од карцинома у Србији више стотина деце. Катастрофално стање је у свим областима живота. Обичан човек се налази у робовском положају према буржујима и о њему нико не брине.

Ловац на нацистичке ратне злочинце Симон Визентал био је у праву када је изјавио: „Нису фашисти најгори, од њих су гори њихови поданици и слуге.“

Ујединимо се са комунистима на челу против неофашизма који предводе САД и најмоћније државе ЕУ.

СРБИЈА БЕЗ ШМИНКЕ ИЗ УГЛА ЗДРАВОГ РАЗУМА

У данашње време, у двадесетпрвом веку, како га већ многи називају доба информација, долазимо до контрадикторне ситуације. У време где човек као друштвено биће може комуницирати "с једног на други крај света", па чак и видети свог саговорника захваљујући техничким достигнућима, долазимо до отуђености и велике пошаст под именом усамљеност човека. Неки ће се запитати Како то. Самим тим што нам је омогућена лакша комуникација људско биће под разним психичким, а и физичким притисцима упало је у замку капитализма. Како? Све већом борбом човека да достигне неке модерне тзв. идеале, који се свде углавном на материјално, упадамо у ситуацију, сликовито гледано, појединачне борбе у живом блату. У данашњој Србији која је опустошена пре свега у руралним срединама где на селима и у варошицама има све мање младих људи долази до стагнације и назадовања друштва у целини. Дешавање у држави најбоље се види у њеној престоници и већим градовима који су остали без своје, то јест друштвене имовине, јер су под велом мутних приватизација извршили страховит удар на радничку класу и све то у име немилосрдног непријатеља – капитализма. На тај начин, том перфидном стратегијом, капиталисти су убили у народу вољу за борбом, за дружењем, смањили су могућност дизања главе из песка и бунта против насталих проблема. Губећи снагу, и пре свега вољу, стижемо до критичне тачке пуцања највише моралних и људских начела, чиме доводимо у питање смисао живота и опстанак нације.

У престоници и целој земљи радник је преокупиран борбом за голи живот, и у тој микроборби губи слику дешавања око себе. Велика незапосленост, беспарица и огромни стресови доводе до криминализације друштва, великог броја оболелих, што старих, али нажалост, и све већег броја младих лица. Ситуација је лоша. Друштво се препушта летаргији и тако утиче на пад квалитета образовног система, лош утицај медија и осталих инструмената који спречавају развијање интелекта и здравих моралних начела код младих. На тај начин се спречава млада особа да се образује, да живи живот достојан човека и да напредује. Пад морала протерује нацију у добро прикривено дужничко ропство које прети да онеспособи неколико будућих генерација.

Цитираћу друга Љубодрага Симоновића-Дуција: „Радник није најамник, нити је радна снага. Радник је човек”. Сваки човек има право да ради и од тог поштеног рада да живи. Има право и да се бесплатно образује, ако треба и лечи, и није срамота борити се за то право.

Али сад ћу вам рећи зашто сам прихватио ову борбу. Зато што има наде. То мало зрно које сам препознао је основна покретачка снага свих нас, а то је породица. Једино где је остало изворне моралне енергије је борба за будућност породице, и ту борбу и то зрно морала је оно што ја желим да проширим на целу радничку класу. Борећи се за високо морално друштво које брине за сваког свог појединца и штити поштеног радника, морамо предузети заједничку акцију борбе против удружене глобалне идеје која живи на рачун свих нас и самим тим нас омаловажава. Доста је било експлоатације. Радниче, главугоре, ниси сам!

Друг Радиша Спасојевић

ИНФОРМАЦИЈА СА 17. ИНТЕРНАЦИОНАЛНОГ САСТАНКА КОМУНИСТИЧКИХ И РАДНИЧКИХ ПАРТИЈА ОДРЖАНОГ У ИСТАМБУЛУ ОД 30.10 ДО 01.11.2015. ГОДИНЕ

Седамнаести интернационални састанак комунистичких и радничких партија одржан је у Истамбулу од 30.10 до 01.11.2015. године. Састанку је присуствовало 104 делегата, представљено је 58 комунистичких и радничких партија из 48 земаља света.

САОПШТЕЊЕ ЗА СКУП КОМУНИСТИЧКИХ ПАРТИЈА У ТУРСКОЈ

ДРУГАРИЦЕ И ДРУГОВИ

Имам изузетну част и задовољство да у име партије Комуниста Србије поздравим представнике свих присутних комунистичких и радничких партија и да вам пожелим пуно успеха у раду. Искористићу ову прилику да се захвалим организатору овог скупа Комунистичкој партији Турске на топлој добродошлицы и гостопримству. Такође им желим да постигну што боље резултате на предстојећим изборима и пуно успеха у класној борби. Ово је посебно важно јер, након трагичних догађаја у Анкари изазваних деловањем екстремиста у име безобзирне деснице, јасно је да само јака комунистичка партија Турске уз пуну подршку међународног комунистичког и радничког покрета може да обезбеди стабилност, просперитет и хумане односе у турском друштву.

Укратко ћу вас упознати са политичким профилем партије коју представљам. Комунисти Србије су револуционарна марксистичко-лењинистичка партија чврсте југословенске оријентације. Да будем јаснији ми не признајемо разбијање СФРЈ у контрареволуцији 1990. године и боримо се за њену реинтеграцију на добровољним основама као најбоље решење за све југословенске народе. Исто тако не признајемо разбијање СССР-а и сматрамо да би реинтеграција СССР-а, ослобођена грешака из прошлости било најбоље решење за Украјинску кризу, за све народе СССР-а и развитак комунистичког покрета у свету.

Комунисти Србије су идејни и правни следбеници КПЈ (и СКЈ) која је формирана 1919. године и која је 1941. године тј. већ већ почетком Другог светског рата и напада фашистичке Немачке на СССР, повела народ у борбу против фашизма и успешно окончала Народноослободилачку борбу и једновременно извела социјалистичку револуцију, коју је организовала и предводила КПЈ са маршалом Титом на челу. Следећих 45 година и поред неких грешака, успешно смо градили самоуправни социјализам и развијали хуманистичке односе у друштву. Наши узорци су комунисти Титове генерације, односно комунисти са пушком у рукама. У тешкој су заблуди они који мисле да капитализам могу срушити комунисти само са мобилним телефоном у рукама. Наш став је да свака генерација комуниста треба да има обавезу да у повољном тренутку поведе народ у револуцију. Не заговарамо авантуризам већ храброст коју су имали саборци Лењина, Стаљина, Мао Це Тунга, Хо Ши Мина, Тита, Фидела Кастра итд. Будимо храбри! Супротност од храбрости није сам кукавичлук већ и конформизам. Конформизам је једна од највећих опасности по комунистички покрет. Многи комунисти, већ годинама и деценијама после протеста, штрајкова, трибина и састанака уживају у удобностима топлих домова пред тв екраном, уместо да јуришају на градске палате где су седишта буржоаских институција. Ја добро знам шта су ужаси оружаних сукоба, пошто сам као официр ЈНА са петокраком звездом на шлему учествовао у грађанском рату у Југославији и чинио све да зло буде што мање. Баш због тога да се никад више не понове ратови као што су били у Југославији, Ираку, Авганистану, Сирији, Украјини итд. Баш због тога капитализам се мора срушити милом или силом, јер ће у супротном чинити све већа зла на планети.

Другарице и другови,

Комунисти Србије су забринути због стања у коме се налази светски комунистички и раднички покрет. Забрињава нас нејединство и некавалитетна сарадња међу комунистичким партијама. Чуди нас да је пролетерски интернационализам више формалан него практичан и суштински. Нема више Бољшевичке партије СССР-а која је помагала организационо, кадровски и материјално све комунистичке и радничке партије, прогресивне синдикате и све слободарске покрете у свету. Слично се понашала и КПЈ у границама својих могућности. Данас је више него икад потребна једна снажна водећа партија у комунистичком и радничком покрету, као што је некад била Бољшевичка партија СССР-а.

Комунисти Србије сматрају да би улогу водеће партије у комунистичком и радничком покрету требало да преузме Комунистичка партија Кине. КС се и данас диве оснивачу КПК Мао Це Тунгу и његовим саборцима. Дивимо се данашњим достигнућима КПК али постављамо отворено питање кинеским друговима зашто својим огромним идеолошким, кадровским, организационим и материјалним капацитетима не помогну посрнулом светском комунистичком покрету тако што би се ставили на његово чело и повели га у победоносну борбу против капитализма. Предуслов за то је да заједно направимо јединствену идејну платформу и јасно се разграничимо са свим модалитетима деснице и псеудолевице. Пошто је капитализам све деструктивнији и није га могуће поправити, него га морамо срушити у интересу све угроженијег човечанства.

Комунисти Србије предлажу да се формира нова (пета) Комунистичка Интернационала, чије би кључни задатак био учинити делотворнијим рад међународног комунистичког и радничког покрета тако што би се, не само усвајали програми и резолуције са бројних међународних састанака, већ да би се обезбедили услови у којима би било могуће контролисати извршавања постаљених задатака, као што је некад са мање или више успеха чинила Коминтерна.

То практично значи да међународни и комунистички раднички покрет мора имати своје извршне органе, чији би превасходан задатак био организовање и контрола спровођења задатака Пете Комунистичке Интернационале у коју могу бити примљене партије које задовољавају следеће критеријуме:

1. Да буду револуционарне марксистичко-лењинистичке партије.
2. Да се залажу за доминацију друштвене, државне и задружне својине. Приватна својина је дозвољена ако нема експлоататорски карактер и ако не угрожава темеље социјалистичких друштвено-економских односа.
3. Да су привржене пролетерском интернационализму и према могућностима помажу друге партије идеолошки, организационо, кадровски па и материјално.
4. Да повуку линију разграничења и не сарађују са партијама деснице и социјалдемократске псеудолевице.
5. Да све заинтересоване партије прилагоде своје програме и праксу горе наведеним условима.

**УЈЕДИНИМО СЕ У БОРБИ
ПРОТИВ КАПИТАЛИЗМА
ПОД СЛАВНИМ ЦРВЕНИМ
БАРЈАКОМ СЛОБОДЕ!**

**ЖИВЕО СВЕТСКИ
КОМУНИСТИЧКИ
ПОКРЕТ!**

Комунисти Србије

КАПИТАЛИЗАМ УНИШТАВА ЧОВЕКА КАО ДУХОВНО БИЋЕ

пише:
Љубиша Дуци Симоновић

Религија је све мање духовна потреба, а све више бекство из капиталистичког ништавила и израз страха од нестанка. У савременом капитализму позивање на „бога“ је, заправо, један од начина на који малограђанин лишава себе одговорности за уништавање света. Религија је некада служила као средство за развој капитализма (протестантизам), да би постала оруђе за обрачун с духовношћу и животом. Упркос томе што капитализам уништава духовност, цркве чине све да се он сачува. Оне преживљавају тако, што одбацују хуманистичко наслеђе религије, која пружа могућност за успостављање критичког односа према капитализму и за духовну интеграцију човечанства, и постају део механизма капиталистичке репродукције и као такве лаичке институције које користе религију да обоготворе приватну својину и класни поредак. Владајуће религије нису само средство за обрачун с еманципаторским наслеђем грађанског друштва, већ и с вером да је могуће сачувати живот на Земљи. Тврдња да је човек „само гост на Земљи“, идеја „судњег дана“, схватање да је живот на Земљи „безвредан“ и да „прави живот“ почиње на небу - указује на то да су тзв. „велике религије“ комплементарне капитализму као поретку деструкције. Идеја илузорног „небеског света“ („рај“) постаје не само средство за обезвређивање борбе за праведни свет, већ и средство за обезвређивање живота и за бекство од одговорности за уништавање света.

Апокалиптички фатализам производи дефетизам. Од средства за уништавање слободарског достојанства човека, религија је постала оруђе за уништавање воље за животом. Упркос свему, религија се не може поистоветити са црквеним догмама и црквеним деловањем. Иако је црквена религија постала анти-егзистенцијална мисао, све већи број религиозних људи, који су свесни погубности капиталистичког „прогреса“, покушава да афирмише схватање да је „свет

божје дело“ и да човек мора да се бори да га сачува. У крајњем, људи се не деле на теисте и атеисте, већ на оне који се боре за капитализам и оне који се боре против капитализма а за очување живота на земљи и за стварање хуманог света.

Када је реч о исламу, оно што од њега ствара „агресивну“ и „милитантну“ религију је исто оно што од хришћанства ствара агресивну и милитантну религију. Ислам је идеологија класног друштва и средство за обоготворење приватне својине и као таква оруђе плутократских кланова за одбрану владајућег поретка. Агресивност према „споља“ увек је било средство за унутрашњу интеграцију и обрачун с онима који се боре за друштвену правду. Истовремено, беспопштедна борба између групација које припадају исламу (пре свега између шита и сунита) указује на то да је ислам (попут хришћанства и других „великих“ религија) само параван иза кога се крију плутократски кланови који се боре за своје интересе. Борба против класног поретка и приватне својине, као и за еманципаторско наслеђе грађанског друштва, једини је начин на који се може изборити против милитантног ислама, као и против милитантног католицизма, милитантног православља, милитантног јудаизма...

Овакав приступ исламу не постоји у медијима на Западу јер они желе да се „реше“ ислама тако, да не дирају у „свету“ институцију приватне својине и да не доведу у питање класно (капиталистичко) друштво, а тиме хришћанство као доминирајућу религију на Западу. Истовремено, на Западу ислам се појављује и као протест потлачених Gastarbeiters из исламских земаља који су лишени права на културу и сведени на „прљаву“ радну снагу и „нижу расу“, али и као могућност критичког сучељавања с духовним незнањем и разбијањем основних обли-

ка друштвености (породице, пре свега). Језици Gastarbeiters у „демократским“ земљама Запада нису позив на уважавање њихове културне самосвести, већ позив на националну и расну дискриминацију. Језик није техничко средство за „комуницирање“, већ је најважнији облик историјског постојања народа. Он је кључ који отвара ризнице народних култура и самим тим основни начин потврде историјског постојања народа. Путем језика народи израћају из мрака прошлости и стићу историјску самосвест.

Уместо поштовања других култура, намеће се „монокултуралност“ која је, заправо, један од облика у коме капитализам лишава људе културног бића и на тај начин људскости. „Интеграција“ Gastarbeiters у „демократију“ подразумева „добровољно“ одрицање од сопствене културне и тиме националне самосвести и слободарског достојанства. Она не подразумева развој културне и слободарске (само)свести Gastarbeiters, већ њихово „васпитање“ (читај: дресирање) да обављају најпрљавије послове и да се беспоговорно покоравају својим газдама. Gastarbeiteri из исламских земаља и са „периферних“ подручја (источне и југоисточне) Европе у „демократском свету“ имају статус радних животиња. Истовремено док им „борба против исламског фундаментализма“ служи као оправдање за савремене крсташке походе (попут Хантингтонове теорије о „сукобу цивилизација“), са којим настоје да се докопају сировинских извора и територије која треба да им послужи као војни полигон за напад на Русију, власти у САД и у западно-европским државама више од пола века финансирају најреакционарније муслиманске групе да би спречили да муслиманска омладина приђе левици. У коначном, зашто се интеграција раса и народа не би заснивала на борби за опстанак живота на планети и за стварање хуманог света?

Што се тиче вере у „свемоћног бога“, који Србин после Јасеновца може да верује у „бога“? Који Јеврејин после Аушвица може да верује у „бога“? Који Арапин може да верује у „бога“ после свих злочина почињених над муслиманима у некадашњим и савременим „крсташким походима“ Запада?

Који човек који је свестан злочина који се свакодневно дешавају може да верује у „бога“? У свету свакодневно умре од глади, жеђи и болести преко 30 000 деце. Да ли је то „божја воља“? Ако није, због чега „милостиви бог“ не спречи масовно умирање и убијање деце? Још је Волтер, после стравичног земљотреса из 1755. који је готово савнио Лисабон и проузроковао смрт преко стотине хиљада људи, поставио питање (у својој „Poème sur le désastre de Lisbonne“ из 1756. године) какав је то „бог“ који дозвољава смрт хиљада деце?

Најгори фашистички зликовци: Хитлер, Мусолини, Франко, Павелић, Хорти... - били су „добри хришћани“. На брњицама каиша СС-оваца била је утиснута порука: „Gott mit uns!“ („Бог је са нама!“) Католичка црква не само да није избацила Хитлера из својих редова, већ није ни његову „чувену“ књигу Mein Kampf ставила на „Листу забрањених књига“ (Index librorum prohibitorum). Што се тиче савремених целата човечанства као што су то Буш, Клинтон, Блер, Обама, Меркелова, Саркози... - сви су они „добри хришћани“. Њихову политичку праксу усмеравају најмоћнији капиталистички кланови који се отворено залажу за уништење милијарди људи. Наравно, све „у име бога“! Хитлер је само један од персонализованих појавних облика капиталистичког гноцидног варваризма. Данашње вође америчког „новог светског поретка“ далеко су гори од Хитлера. Док је Хитлер настојао да уништи Јевреје, Словене и Роме, вође савременог „новог светског поретка“ настоје да униште преко 6 милијарди људи! Нема сумње да би они то већ урадили да Русија не располаже војним средствима са којима у трену може да уништи САД и Западну Европу. Када се имају у виду планови „будућности“ водећих личности „новог светског поретка“, Хитлерови ставови из Mein Kampf-а делују као безазлена прича за децу.

Информација о одржаном састанку Координационог одбора Комунистичких и Радничких партија са простора Југославије одржаног у Загребу

У суботу 26. 3. 2016. године одржан је састанак координационог одбора комунистичких и радничких партија са простора Југославије. Састанку су присуствовали Комунисти Србије, Социјалистичка Радничка Партија Хрватске, Културно Политично Друштво Комунист из Словеније, Савез Комуниста Босне и Херцеговине, Југословенска Комунистичка Партија Црне Горе и Комунистичка Партија Македоније. председавала је СРП Хрватске.

На овом заседању, Координациони одбор се дотакао неколико важних тема, међу којима су процена стања на југословенском простору и реалне могућности комуниста да утичу на политичке прилике. Једногласно је усвојена констатација да је утицај комуниста на друштвене токове у Југославији мали.

Извршен је помак по питању израде програма координационог одбора, као и критеријума за пријем нових партија чланица, са чим у вези је прихваћено неколико конструктивних предлога Комуниста Србије. Такође, председавајућа СРПХ поднела је писмени извештај о раду Координационог одбора за време свог мандата и у последњој тачки дневног реда, предала улогу председавајућег Комунистичкој партији Македоније.

Процена Комуниста Србије је да је ова седница била продуктивна, у мери у којој то данашње политичке прилике дозвољавају, у нади да ће у блиској будућности Комунистичке и Радничке партије ојачати и имати већи утицај на стање у региону.

Комунисти Србије

СЛАВА ПОГИНУЛИМ ДРУГАРИЦАМА

Другарице Берна Јилмаз (25 година) и Чидем Јакши (20 година) припаднице Револуционарног Народноослободилачког фронта (ДХКП-Ц) погинуле су 3.марта 2016.године у оружаном нападу на полицијску станицу у Истанбулу.

ГОДИШЊИЦА СМРТИ ДРУГА ТИТА 4.МАЈ 2016. ГОДИНЕ

Као и претходних година и ове године су Комунисти Србије положили цвеће на Титов гроб.

КОМУНИСТИ СРБИЈЕ УЧЕСТВОВАЛИ У ОБЕЛЕЖАВАЊУ ДАНА ЈНА НА ЦЕНТРАЛНОЈ ЈУГОСЛОВЕНСКОЈ МАНИФЕСТАЦИЈИ У РУДОМ

Поводом годишњице формирања Прве Пролетерске Ударене Бригаде, члан Председништва ЦК КС друг Властимир Јевтић 20.12.2015. године положио је венац ЦК КС са црвеном петокраком на главном тргу места Рудо у Босни и Херцеговини. Поред делегације Комуниста Србије венце су положили као први делегати секције Прве Пролетерске Бригаде из Београда, затим Антифашисти Сарајева, делегације СУБНОР-а из свих Југословенских република итд. Најбројније су биле делегације из БиХ, а само из Сарајева је стигло пет аутобуса.

Окупљенима на тргу први се обратио својим рефератом Зденко Дупланчић, Председник Секције Прве Пролетерске Бригаде из Београда и подсетио на историјски пут и борбе кроз које је прошла Прва Пролетерска. Други говорник је био друг Властимир Јевтић који је поред подсећања на славне дане Прве Пролетерске изнео политичке ставове КС који упорно подсећају јавност да се на овим просторима у Другом Светском рату поред антифашистичке борбе у исто време водила и социјалистичка револуција коју су престале да спомињу чак и борачке организације. Друг Влајко је окупљенима говорио о актуелној политици КС која наставља класну борбу данас борећи се за исте оне идеале за које су дали своје животе хиљаде бораца Прве Пролетерске. Присутнима је подељен и последњи број часописа Комунист.

Комунисти Србије су позвани да посете Сарајево 30.јануара 2016. Године поводом годишњице Игманског марша.

Властимир Јевтић

КОМУНИСТИ СРБИЈЕ НА ПРОТЕСТНОМ МИТИНГУ ПОВОДОМ СУДСКОГ ПРОЦЕСА РЕХАБИЛИТАЦИЈЕ КВИСЛИНГА МИЛАНА НЕДИЋА

ДРЖАВА СРБИЈА СЕ ЈОШ ЈЕДНОМ ОБРУКАЛА

Комунисти Србије заједно са НКПЈ, КП, СУБНОР Београда и Савезом Антифашиста Србије снажно су изразили протест против рехабилитације познатог квислинга Милана Недића 08.02.2016. године испред Вишег суда у Београду.

Не би нас чудило ако би сутра неки "родољуби" поднели захтев за рехабилитацију једног од најватренијих поборника реализације идеје о великој фашистичкој Европи по моделу Адолфа Хитлера, Љотића. Сама чињеница да је покренут поступак рехабилитације Милана Недића довољно је компромитујућа за све антифашисте у Србији и све поштене грађане којима је истина важан чинилац у животу.

Без обзира на то како ће се овај срамни процес завршити остаје горка истина да је у држави Србији данас све могуће, па и рехабилитација сарадника окупатора. Још нисмо заборавили срамну рехабилитацију познатог сарадника окупатора и ратног злочинца ђенерала Драже Милошевића, а већ смо суочени са новим срамним процесима рехабилитације. Има ли краја срамоћења државе Србије која је у Народно ослободилачкој борби и социјалистичкој револуцији дала огроман допринос победи над фашистичком немани и стварању једне од најлепших држава света Социјалистичке Федеративне Републике Југославије?

Без обзира на ружну стварност у којој данас живимо, антифашисти слободољубиве Србије неће никад дозволити да фашизам прође!

СМРТ ФАШИЗМУ, СЛОБОДА НАРОДУ!

КОМУНИСТИ СРБИЈЕ

**БОРИМО СЕ ЗА
РЕИНТЕГРАЦИЈУ
ЈУГОСЛАВИЈЕ !**

